

کزارش سعید احمدیان

«پنجا بچه‌ها خیلی زود بزرگ می‌شوند، همان روزی که شروع به راه رفتن می‌کنند و دست چپ و راست‌شان را می‌شناسند، یاد می‌گیرند که باید در زندگی تنها منطقه‌ای در جنوب‌شرقی استان هرمزگان که نام آن با جهادگرانی به نام برادران «والی» گره خورده است، منطقه‌ای که در ایران مترادف شده است با محرومیت، با تمام سختی‌های زندگی علی و بچه‌های خودساخته این منطقه اما چند ماهی است که بر خلاف گذشته که محرومیت‌ها و کمبودها نگاه‌ها را به سمت بشارگرد می‌چرخاند، این بار ورزش باعث شده تا نام این منطقه سر زبان‌ها بیفتد و یک نقطه امید شود برای علی و بچه‌های بشارگرد که تا تمام جهان بایستند و برایشان دست بزنند؛ آن‌هم برای بچه‌هایی که نه در رینگ یک سالن مجهز، بلکه روی زمین خاکی با استعدادی که در مسئولان فدراسیون ورزش ووشو نشان داده‌اند، گرد و خاک به پا کرده‌اند تا پای که حتی بخشدار هم به دیدارشان نمی‌رفت، دیداری که خروجی آن شد ساخت یک سالن تمرین ووشو برای علی و بچه‌های بشارگرد که نامش را گذاشت‌اند «خانه ووشو برای امید.»

چرا ووشو؟

چه شد که پای ووشو به بشارگرد باز شد؟ ورزشی که نسبت به خیلی از رشته‌های دیگر امکانات بیشتری می‌خواهد مانند فوتبال نیست که با یک توپ و چند سنگ بشود بازی کرد. همه چیز از سال ۹۷ شروع شد، روزهایی که تعدادی از شاگردان یکی از معلمان مدارس شبانه‌روزی بشارگرد در صفحه اینستاگرام معلم‌شان، عکس‌هایی از انجام ورزش‌های رزمی توسط او می‌بینند و همین سبب می‌شود تا برونند پیش معلم‌شان و پایشان را در یک کفش کنند که «آقا به ما هم آموزش رزمی بدهید.» او میثم زاهدی معلم جوان اهل بندر خمیر هرمزگان است که در بشارگرد خدمت می‌کند، معلم ورزشکاری که سابقه قهرمانی کشتور و دعوت به تیم ملی را هم در کارنامه ورزشی‌اش دارد.

زاهدی که سال ۹۷ سرپرست خلیگاه مدرسه شبانه‌روزی راهنمایی در سردشت مرکز شهرستان بشارگرد بوده است، ماجرا را این‌طور روایت می‌کند: «محدودیت‌های زیادی در این منطقه است و اولویتم آموزش ریاضی و بهبود وضعیت تغذیه‌ای دانش‌آموزان بود خود بچه‌های دانش‌آموز خلیگاهی که موبایل نداشتند اما ایکی صفحه من را در اینستاگرام در گوشی یکی از دوستانشان دیده بود و دیده بودند که من رزمی کار می‌کنم، بعد این سه، چهار تا از این دانش‌آموزها پیش من آمدند و گفتند آقای زاهدی شما که داری زحمت می‌کشی و ریاضی هم درس می‌دهی، بیا به ما رزمی یاد بده. با توجه به اینکه زیرساخت و امکاناتی برای آموزش نداشتیم، قبول نکردم، دوباره آمدند و خیلی اصرار کردند که در نهایت آموزش این بچه‌ها را که چهار نفر بودند روی آسفالت سیمانی مدرسه شروع کردم. چند ماهی که تمرین کردیم، بقیه هم علاقه‌مند شدند و تعداد بچه‌ها به ۱۵، ۱۶ نفر رسید.»

شاگردان این معلم جوان در اولین مسابقه‌ای که شرکت می‌کنند آن قدر خوب نتیجه می‌گیرند که در استان صحبت از بشارگرد می‌شود که چه استعدادهایی در رشته رزمی دارد. «برای حضور در مسابقات با سختی‌های زیادی ماشین شخصی گرفتم، آموزش و پرورش رضایت نمی‌داد و حمایت نمی‌کرد اما به هر سختی بود ۹ نفر از بچه‌ها را به مسابقات استانی یکی از سبک‌های رزمی بردم. بر بدن بچه‌ها به مسابقات در بشارگرد خیلی سخت است، در تهران از تایپان مسابقات والدین هم‌راه بچه‌ها هستند و حتی بچه‌شان را به سالن می‌آورند اما اینجا از این خبرها نیست و صفر تا صد کار بر دوش مربی‌است و حتی در برخی مواقع هزینه ورودی مسابقات بچه‌ها را هم مربی باید از جیبش بدهد. هشت نفر از این بچه‌ها مدال گرفتند، که چهار تایی آنها به فینال رسیدند. جدا از بحث مدال، خوب هم مبارزه کردند و نشان دادند که استعداد دارند و پس از موفقیت بچه‌ها اسم بشارگرد در رشته رزمی در سطح استان مطرح شد.»

موفقیت بچه‌های بشارگرد سبب می‌شود تا سال ۹۷ رئیس هیئت ووشوی هرمزگان به این معلم پیشنهاد دهد که ووشو به بچه‌ها آموزش داده شود. زاهدی می‌گوید: «آقای پهرمن گفت جایی از شما حمایت می‌کند؟ من فقطم اصلا قصدی برای آموزش نداشتم و با اصرار بچه‌ها قبول کردم. آقای پهرمن گفتند ما از شما حمایت می‌کنیم و شما در بشارگرد به بچه‌ها آموزش بدهید. من هم فقطم چیه بهتر و واقعا ایشان بیشتر از وظیفه کمک کردند، لباس و تجهیزات خریدیم، حکم رئیس هیئت ووشو را برای من زدن. معلم ریاضی بودم، کتابخوانی حرفه‌ای با بچه‌ها کار می‌کردیم، آموزش کامپیوتر می‌دادم و واقعا تأییمی برای آموزش ووشو نمی‌ماند اما با توجه به حمایت‌هایی که شد من هم انگیزه پیدا کردم که به بچه‌ها ووشو آموزش بدهم.»

مربی ۱۶ساله

آموزش به بچه‌های خلیگاهی مدرسه راهنمایی بشارگرد زمینه‌ای می‌شود که به گفته علیرضا پهرمن رئیس هیئت ووشوی استان هرمزگان در گفت‌وگو با «جوان»، ووشو در روستاهای این منطقه محروم هم طرفداران زیادی پیدا کنند. «آقای زاهدی در حالی آموزش ووشو را در مدرسه شبانه‌روزی بشارگرد به دانش‌آموزان آغاز کردند که عمده این بچه‌هایی که در این مدرسه تحصیل می‌کردند اهل گافر و پارامون بودند که امکانات تحصیلی ندارد. این بچه‌ها وقتی به روستاهای خودشان برگشتند به بچه‌های آنجا نیز آموزش ووشو دادند و به خصوص در روستای دوگنویر و گون چیزی نزدیک به ۲۰۰ بچه که اکثر بچه‌های این دو روستا بودند روی یک زمین خاکی به تمرین ووشو می‌پرداختند. ما هم در هیئت ووشوی هرمزگان تاجایی که می‌توانستیم حمایت کردیم و امکاناتی مانند کیسه بوکس و لباس ... در اختیارشان قرار می‌دادیم.»

در تیم ۱۵ نفرهای که معلم جوان هرمزگانی در رشته ووشو در مدرسه شبانه‌روزی تشکیل داده بود، یکی از این دانش‌آموزان به نام علی نقش ویزهای دارد، دانش‌آموزی که پای ووشو را به روستاهای بشارگرد باز می‌کند و با وجود سن کم، هر چه را از معلمش برای آموزش ووشو یاد گرفته بود، به هم‌روستایی‌هایش هم آموزش می‌دهد و می‌شود مربی ووشو. زاهدی درباره بشارگرد علاقه‌مندش که مربی هم شده است، می‌گوید: «سال ۹۷ که کار می‌کردیم یکی از بچه‌ها که خیلی پیگیر بود و خیلی دوست داشت علی آقای آبتین بود، علی دانش‌آموز کلاس نهم بود و علاقه‌مند به رشته‌های رزمی، به من گفت من تابستان که مدرسه‌ها تعطیل است و در روستاهستم می‌خواهم به بچه‌های آنجا هم ووشو یاد بدهم. سه ماه تابستان کارم این بود که روزی نیم ساعت یا بیشتر با علی به صورت تلفنی تمرینات ووشو را به او می‌دادم و می‌فکتم یادداشت کن، گوش دادن به درد نمی‌خورد، می‌گفتم این‌طور بر خورد کن، این‌طور آموزش بده، به بچه‌ها فشار نیاور و فقط یک جو خوب و باشماط راه بینداز.»

علی آبتین ۱۶ساله که با وجود سن کم کار هم می‌کند و این روزها در میانب

ناگ‌اوت محرومیت!

روایتی متفاوت از منطقه محروم بشارگرد که استعداد ووشو کارانش قهرمان جهان را هم شکست زده کرده است

علی پهرمن رئیس فدراسیون ووشو

امیر صدیقی رئیس فدراسیون ووشو

علی پهرمن رئیس هیئت ووشو هرمزگان

د

رینگ خاکی

علی کارش را با آموزش سه نفر شروع می‌کند و این تعداد بیشتر و بیشتر می‌شوند: «هر روستا با سه نفر آموزش را شروع کردم، داداشم و دو تا از بچه‌های همسایه، بچه‌های روستا پیش از این ذهنیتشان از ورزش، فوتبال و بازی‌هایی مثل توپ وسط بود و وقتی اولین بار تمرینات ووشو را دیدند برایشان جالب بود و پس از آن تعداد کسانی را که آموزش می‌دادم بیشتر شد. اولش سخت بود اما بعد مردم و شورای روستا به من کمک کردند و وسایلی را در اختیار ما قرار دادند.»

زاهدی هم به سختی‌های کار علی در روستای کوچک‌شان اشاره می‌کند: «علی واقعا بابت تمرین دادن بچه‌ها اذیت می‌شد، از این بابت که آنجا ورزش را یک سرگرمی می‌بینند و نهایت چیزی که در ذهن یک بچه وجود دارد، این است که می‌رود فوتبالیست می‌شود و تست می‌دهد و وارد لیگ برتر می‌شود. می‌گفتم ووشو و ورزش رزمی، می‌گفتند این ورزش دعواست، چرا بچه‌های خودمان را بفرستیم که دعوا کردن یاد بگیرند؟ با توجه به اینکه زمان زیادی از آشنایی‌شان با این ورزش نمی‌گذشت ذهنیت‌شان منفی بود.»

همه سختی‌های علی و معلم جوانش یک طرف و نداشتن محل تمرین یک طرف دیگر، در روستای دوگنویر خبری از سالن و رینگ ووشو نیست و علی مجبور می‌شود در باشگاه کوچکش که سقفش آسفالت است، روی زمین خاکی و شنی به بچه‌ها تمرین دهد: «جای ثابتی برای تمرین کردن نداریم، زمین‌ها برای مردم است و همه کشاورزی می‌کنند، ابتدا پشت کوه یک جای صاف را پیدا کردیم و تمرین کردیم اما باران آمد و همه چیز را خراب کرد، جای تمرین را عوض کردیم و در یک زمین دیگر که رینگ خاکی و یک سایبان چوبی درست کردیم، دو سه تاملیه برای کیسه بوکس گذاشیم و یک نیمکت خاکی درست کردیم، اینجا هم بارانی که اول هفته آمد خراب کرد و باید به فکر یک جای دیگر

راه رفتن را یاد می‌گیرند، در کارها کمک حال پدر و مادر می‌شوند و تمرین در رینگ خاکی سختی نیست.»

پاداش سختکوشی

با همت معلم جوان و علی ۱۶ساله و کمک‌های هیئت ووشوی استان، دوگنویر روستای محروم بشارگرد که حتی جاده آسفالت‌ه هم ندارد و مسیر سختی برای رسیدن به آن وجود دارد، می‌شود مرکز ووشوی بشارگرد و از روستاهای اطراف هم به آنجا می‌آیند تا علی به آنها آموزش بدهد. روستایی که به گفته زاهدی وجه تسمیه‌اش از ترکیب دو کلمه سنگ و پایین‌است و سیرش مشهور: «در این منطقه به گن،سنگ می‌گویندویر هم معنی پایین محدود کرده‌ایم، یک جای صاف را مشخص کرده‌ایم که کنتیک میت بزندند و پای‌های به کیسه بوکس نصب کردیم. خودم هم هر دو ماه یک بار با وجود اینکه مسیر سخت و بدون وسیله هستم اما به دوگنویر می‌روم و به بچه‌ها سر می‌زنم تا انگیزه‌شان حفظ شود.»

خاکی بودن رینگ ووشوی روستا باعث شده تا به گفته پهرمن رئیس هیئت ووشوی استان هرمزگان، لباس بچه‌های خیلی زود پاره شود: «تا جایی که توانستیم لباس ساده برایشان تهیه کردیم اما خوب لباس ساندای ظرف‌است و با مبارزاتی که بچه‌ها در آنجا انجام می‌دهند، دوام نمی‌آورد.»

با وجود این سختی‌ها اما علی معتقد است این مسائل برای بچه‌های دوگنویر مشکلی به وجود نمی‌آورد: «در بشارگرد، بچه‌ها دو، سه سالگی که فکر ساخت یک سالن ورزشی برای آنها می‌افتند. به گفته صدیقی رئیس فدراسیون ووشو در گفت‌وگو با «جوان»، این فدراسیون طرح «خانه ووشو برای امید» را در روستای دوگنویر بشارگرد کلید می‌زند: «با توجه به علاقه زیادی که بچه‌های آنجا به ووشو داشتند، تصمیم گرفتیم کاری بکنیم که ماندگار شود. متأسفانه در منطقه گافر و پارامون بشارگرد هیچ سالن ورزشی وجود نداشت. در خمینی‌شهر که در آن منطقه بود شاید سالن‌های خوبی ساخته شده بود اما این شهر با روستاهای گافر و پارامون شاید نزدیک به پنج ساعت فاصله داشت و واقعا گافر و پارامون دورترین منطقه بشارگرد است. روستای دوگنویر در این منطقه آدم‌های بسیار شریفی بودند و با رئیس شورای این روستا صحبت کردیم که یک زمین را برای احداث این سالن در نظر گرفتند، وقتی به تهران برگشتیم با گروهی از بچه‌های طراح و معمار هم صحبت کردیم، ابتدا انتظار این بود که یک سالن معمولی با یک سقف که فقط فضایی برای تمرین باشد، ساخته شود اما

ما در فدراسیون ووشو به دنبال این بودیم فضایی که قرار است بچه‌ها تمرین کنند یک فضای مناسب برای حضور قهرمانان آینده ووشو باشد و شأن بچه‌ها را حفظ کنیم. وقتی به تهران برگشتیم با گروهی از بچه‌های طراح و معمار هم صحبت کردیم، ابتدا انتظار این بود که یک سالن معمولی با یکسقف که فقط فضایی برای تمرین باشد، ساخته شود اما ما در فدراسیون ووشو به دنبال این بودیم فضایی که قرار است بچه‌ها تمرین کنند یک فضای مناسب برای حضور قهرمانان آینده ووشو باشد و شأن بچه‌ها را حفظ کنیم. وقتی به تهران برگشتیم با گروهی از بچه‌های طراح و معمار هم صحبت کردیم، ابتدا انتظار این بود که یک سالن معمولی با یکسقف که فقط فضایی برای تمرین باشد، ساخته شود اما

و مربیان رعایت شود.»

صدیقی از ساخت این سالن با کمک‌های مردمی خبر می‌دهد: «فدراسیون ووشو متأسفانه بودجه عمرانی مستقل ندارد و شخصا تصمیم دارم که این سالن با کمک‌های مردمی ساخته شود و همه در این کار سهیم باشند. یک سایت هم برای کمک‌های مردمی و آگاهی از خبرهای این پروژه ایجاد کرده‌ایم. شرایط اقتصادی کشور را درک می‌کنیم و انتظار نداریم به سرعت این کمک‌ها و نیازی که برای ساخت سالن وجود دارد، تهیه شود. با این حال را بزینی‌هایی را با بنیادهای خیریه عمومی در این رابطه شروع کرده‌ایم و امیدوارم یک اتفاق ویژه بیفتد و بشارگرد به عنوان اولین پروژه این موضوع باشد و طرح ووشو برای امید شکل بگیرد و بتوانیم ساخت چنین سالن‌هایی را در مناطق روستایی و محروم دیگر کشور ادامه بدهیم. ورزش و علی‌الخصوص فدراسیون‌های ورزشی در بخش مسئولیت‌های اجتماعی خیلی بیشتر از این می‌توانند در خدمت جامعه باشند، الان که شرایط خیلی سبب شده تا همه به خودشان توجه بیشتری کنند. هر رشته ورزشی ظرفیت و مخاطبان خاص خودش را دارد و امیدواریم این ظرفیت و امکانات برای بهبود شرایط پیرامونی جامعه به کار گرفته شود.»

حسین اوجاقی قهرمان جهان در حال تمرین ووشو کاران سالن بشارگرد

حسین اوجاقی قهرمان بر آوازه ووشوی جهان و نایب رئیس فدراسیون ووشو هم که در سفر به بشارگرد حضور داشت، در گفت‌وگو با «جوان» نکته قابل تأملی را درباره هدف فدراسیون برای ساخت سالن در بشارگرد بیان می‌کند: «من حسین اوجاقی که قهرمان شدم از یک سری امکانات تمرینی و تفریحی و کاری برخوردار شدم و این حق همه مردم حتی در دورترین نقاط کشور است که این امکانات را داشته باشند و توازن و عدالت برقرار باشد. به همین خاطر تلاش کردیم در فدراسیون ووشو این پروژه را کلید بزنیم. سعی کردیم با ساخت این سالن یک قدم کوچک برای برابر کردن امکاناتی که همه مردم در کل کشور باید استفاده کنند برداریم و این یک پایلوت و یک نمونه الگو باشد که جاهای دیگر هم ساخته شود.»

حضور مسئولان فدراسیون ووشو در دوگنویر به گفته زاهدی معلم جوان هرمزگانی، سبب می‌شود تا ذهنیت منفی که وجود داشت هم برطرف شود: «وقتی استاد صدیقی، اوجاقی و پهرمن به روستا آمدند ذهنیت‌ها تغییر کرد و بهتر شد، خانواده‌ها پای کار آمدند، دیوار و شورا استقبال کردند، معلم‌های روستا نگاه‌شان عوض شد.»

استعدادیابی از دل محرومیت‌ها

حالا با ساخت سالن ویژه ووشو در منطقه محروم بشارگرد، فدراسیون ووشو تصمیم گرفته با استعدادیابی از دل این بچه‌ها قهرمانان آینده این ورزش را تربیت کند. علی آبتین مربی نوجوان بشارگردی در این باره می‌گوید: «بچه‌های این منطقه خیلی استعداد دارند و با توجه به اینکه در سختی بزرگ شدند، آمادگی جسمانی خوبی دارند و با تمرین کمی آماده می‌شوند.» زاهدی هم با اشاره به استعداد بالای بچه‌های این منطقه محروم، خاطرمی‌ا درخشش بشارگردش در آخرین مسابقه‌ای که قبل از کرونا در سال ۹۸ شرکت کرده بودند، نقل می‌کند: «دی‌ماه ۹۸ در مسابقات استانی ووشو در میانب شرکت کردیم و در دست زمانی که حاج‌قاسم به شهادت رسید، بازی‌هاگر چه نیمه‌تمام ماند اما بچه‌ها عملکرد خیلی خوبی داشتند و حتی چند نفر هم به فینال رسیدند. عملکرد بچه‌های تیم در مبارزاتی که داشتند طوری درخشان بود که خیلی از مربیان مطرح ووشوی استان می‌گفتند این بچه‌ها تا قبل از این کجا بوده‌اند؟»

رئیس فدراسیون ووشو هم از برنامه‌های استعدادیابی در این منطقه خبر می‌دهد: «بچه‌های بشارگرد با محدودیت‌ها و سختی‌هایی که کشیده‌اند، از فیزیک مناسب و بدن‌های آماده از نظر جسمانی برخوردار هستند که این یک مزیت است که قبلا مقایسه با بچه‌شهرنشینی است که پشت کامپیوتر نشسته است. به همین خاطر اگر قهرمانی بخواهد در ووشو معرفی شود باید در مناطقی مانند بشارگرد که نتوانش با بچه‌های مطرح است. استعدادیابی ووشو را برای همین منظور در نظر گرفته‌ایم. علاوه بر تجویز کردن سالن، مربیان سطح یک ووشو را هم فدراسیون به این منطقه اعزام خواهد کرد، با لآخر آن منطقه شرایط خلاصه دار د و باید حمایت صورت بگیرد تا بچه‌هایی که در آنجا به ورزش علاقه دارند، شرایط بهتری داشته باشند و در مسابقات قهرمانی کشور شرکت کنند و بتوانیم از این جمع قهرمان‌های خوبی داشته‌باشیم.»

اوجاقی هم معتقد است می‌توان از دل بچه‌های مستعد این منطقه، قهرمانان بزرگی را کشف کرد: «باید ببینید که حسین اوجاقی یک‌جا آمده است؟ از شهری جایی که در نونهالی و نوجوانی‌اش حتی کوچ‌هایش هم آسفالت نشده بود، آب لوله‌کشی برای شرب نبود و در کوچ‌ها شیرهای پستی و فشاری برای آب خوردن بود. در آن شرایط ما بزرگ شدیم، به همین سبب این امکانات سخت‌افزاری در این روستا نبود. یک چوب نخیکان زیادی در بخش‌های مختلف دارد، راه‌نشان داده شد و امکانات در اختیارش قرار گرفت. مطمئن باشید بچه‌های بشارگرد هم اگر این امکانات در اختیارشان قرار بگیرد، در آینده می‌شوند حسین اوجاقی و حتی بهتر، چون بچه‌های بشارگرد هم از دل محرومیت هستند و با توجه به شرایط اقلیمی‌شان آدم‌های سختکوشی هستند.»

به خصوص که به گفته اوجاقی، بچه‌های بشارگرد با کمترین امکانات استعداد زیادشان را نشان داده‌اند: «بچه‌ها در خاک تمرین می‌کردند و کوچک‌ترین امکانات سخت‌افزاری در این روستا نبود. یک آهن و یک چوب گذاشته بودند و دور تا دور آن را طناب چیده بودند و رینگ درست کرده بودند، آن هم در خاک، هنگامی که فن اجرا می‌کردند، خاک بلند می‌شد و سر و صورت و لباس‌شان خاکی بود. خیلی سختکوش بودند و چقدر تکنیک‌ها را خوب و درست اجرا می‌کردند و این نشان می‌داد که تمرین کرده بودند و توسط معلم‌هایی که به آنها آموزش داده بودند، با فن‌های ووشو آشنا بودند و خیلی علاقه داشتند.»

پهرمن رئیس هیئت ووشوی هرمزگان هم استعداد‌های منطقه بشارگرد را دلیل ساخت سالن عنوان می‌کند: «خانه ووشو یک بستر می‌خواهد و بستر ان نیروی انسانی مستعد است و مسئولان فدراسیون ووشو در این بازدید دیدند که این منطقه چه بچه‌های مستعدی دارد و ساخت این سالن کلید خورد.»

حالا در شرایطی معشارش معکوس ووشو کاران مستعدی مانند علی برای ساخت سالن و بهره‌برداری از آن آغاز شده است که او می‌گوید هدف‌های بزرگی دارد و می‌خواهد قهرمان جهان شود و برای رسیدن به آن امیدوار تر شده است، آن هم در بشارگرد که نامش با محرومیت گره خورده و بچه‌هایش کودکی نمی‌کنند و خیلی زود بزرگ می‌شوند: «مقدم را روز اول مشخص کردم که پله به پله بروم جلو، مسابقات استانی رفته قهرمان شوم، در ادامه در مسابقات کشوری قهرمان شوم و بعد به تیم ملی بروم و قهرمان جهان شوم.»